

... Dit was de stellingname in het algemeen. Naar aanleiding van het jongste textielconflict werd er echter op gewezen, dat verschillende arbeiders door hun strijd tegen de vakbonzen door de besturen geroueerd werden en nu nog zonder eenige steun buiten het bedrijf staan. Deze arbeiders hebben in dit conflict gedaan wat ze konden, ze deden hun proletarische plicht. Laten onze geestverwanten in deze daarom ook hun plicht kennen, door deze slachtoffers te steunen. Stuur ons wakkels een bijdrage met de bemerking Voor Twente, opdat deze makkers in ieder geval niets krijgen. G.I.C.

Sprekende over de O.S.P. zeide Seegers (O.P.H.) op een openbare vergadering te Bussum op 15 April j.l. "ER IS GEEN PLAATS TUSSEN DE S.D.A.P. EN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ", wat uitkomt, want ze staan schouder aan schouder...

... (faded text) ...

P.I.C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEUSEN
TRANSVAALSTRAAT 1266
A'DAM, GEM. DIJK C 2222

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis bezorgd.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het proletariaat heeft tot steeds groeiende omvang van de arbeidersklasse en strijd voor de economische productie van de arbeiders in de handen van de arbeiders. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in de strijd op het gebied van de productie van de arbeiders te steunen. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders te steunen in de strijd voor de productie van de arbeiders. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders te steunen in de strijd voor de productie van de arbeiders.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Vijfde jaargang
Maj 1932
No. 7.
No. 1.

OVER HET VRAAGSTUK VAN DE PARTIJEN.

*I. De partij als kerntroep.

Onder de groepen die de Radenorganisatie beschouwen als het orgaan der arbeidersklasse voor de proletarische revolutie, en de strijdwijze van het parlementarisme en de vakbeweging voor verouderd en ondoelmatig houden, bestaan nog belangrijke verschillen, in de eerste plaats wat de partijvraag betreft.

Bij een uiteenzetting hierover heeft het geen zin de een of de andere richting als een groep te van geen betekenis te kwalificeren. Wij weten hoe vaak bewegingen, die begonnen als onbetekenende groepen de wereld veroverden, doordat hun principes juist, en met de behoeften van de tijd in overeenstemming waren. Het gaat er hier dus om de principes te onderzoeken, en niet om de vraag of de vertegenwoordigers talrijk zijn of niet.

Het is echter eerst nodig vast te stellen wat men verstaan moet onder partij. De eigenlijke oude partijen, (S.D.A.P. en ook C.P.D. zijn politieke partijen, die zich vooral met parlementaire actie bezighouden, volgens hun program willen zij als partij de politieke macht veroveren, maar om dan in de plaats van de andere burgerlijke partijen, door middel van het staatsapparaat te regeren. De politieke parlementaire actie vormt het middelpunt van de andere actie is daaraan neven- of ondergeschikt. Dit alles valt weg voor de revolutionaire partijen, (Social de K.A.P. in Duitsland), die van het parlementarisme niets willen weten. Het dan overblijft is dit: eenige gansende partijen hun bepaalde principes, hun program en hun doel hadden, willen zij, van bepaalde principes en grondstellingen uitgaande de klassenstrijd van het proletariaat voor het communisme leiden, of bevorderen. Een goede partij kan dus alleen maar een kerngroep zijn, niet de arbeidersklasse zelf; zij kan slechts die elementen bevatten, voor wie de principes van de overtuiging zijn, die

ze zich hebben eigen gemaakt op een basis van breder inzicht en weten- schappelijke kennis. Dat dit weten hoofdzakelijk gerond is op de leer van het marxisme, spreekt vanzelf, maar wil nog niet veel zeggen, daar ook partijen als de S.D.A.P. en de G.P. zij het vooral voor de eerste ook in beperkter zin, zich op het marxisme beroepen.

Dese vinden dat de partij noodzakelijk is als organisatie der meest ontwikkelde, klassebewuste, heldere denkende arbeiders, als de massa's de juiste weg van de strijd toonen, die hen voorsaan, die de principes en de tactiek uitwerken, en die vasthouden aan het revolutionaire beginsel door alle op en neergang van de beweging heen, in iedere groote klassebeweging treden eerst slechts weinigen, slechts kleine groepen en minderheden op; de meest aktieven, de bekwaamsten komen naar voren en worden de leiders, wanneer later de groote massa's volgen. Deze massa's, die geen ervaring hebben, zouden alle dwalwegen en wanvoorstellingen moeten doorloopen, samen met het meerdere inzicht en de ervaring der kerngroep er was op deze weg te verkorten. De partij vorat, volgens deze opvatting, als het ware de hersenen van de klasse, dat wil zeggen dat in de partijdiscussies haar bekwaamste koppen beraadslagen over de te volgen taktiek en andere problemen, zorgt voor de literatuur die ter voorlichting van de massa's noodig is, blijft vast, wanneer de massa's tot passiviteit terugvallen.

Hier is de tegenstelling gegeven van de partij tot de klasse als geheel. In de praktijk echter moet nog een andere tegenstelling behandeld worden. Een groot deel der klasse wijdt zich aan de strijd voor de onmiddellijke zichtbare belangen, zonder zich te stellen op de grondslagen der partij. Dit was dus een tusschenorganisatie, kleiner en verder gevorderd als de klasse als geheel, groter en minder doelbewust dan de partij. Dit stonden de vakverenigingen tegenover de socialistische partij. Hier stelde zich de partij dezelfde taak, richtinggevend en leidend op te treden, op de grondslag van het socialistische principe. Maar hier traden de weerstanden en wrijvingen op, daar de organisatie van vakbonden zich zelf als kerngroep beschouwt, die van haar kant nog grotere massas heeft te winnen en te leiden, en die meende dit te beter te kunnen doen, naar mate ze minder belast was met socialistische principes, en uitsluitend gericht op verbeteringen binnen het kapitalisme.

Uit de revolutiejaren bleven in Duitschland nu over de K.A.P. als partij en de A.A.U. als grotere organisatie. Deze laatste was als samenvatting van bedrijfsorganisaties, een samenvatting naar klasse-inhouding, niet naar communistische principes. Hier moet dus een dergelijke verhouding ontstaan tot de partij als theoretisch gevorderde kerngroep steunend op haar communistische principe, niet het als haar taak te leiden, en de minder beschoolde, slechts door een elementair klassegevoel gedreven massa's der grotere Union, voor afgevalen te behouden.

Dit alles - ook het bij de richting vertegenwoordigd in het eenheidsprogramma der Unions - dit alles of bijna alles erkennen wij als juist. Het voor ons geldt de noodzakelijkheid van een richtinggevende kerngroep, die de richting heeft over de principes. Maar deze kerngroep

willen wij zelf zijn. De A.A.U. is in de werkelijkheid nu eenmaal niet uitgegroeid tot een massa-organisatie, maar is tot een kleine groep ingekrompen. De Union zelf is klein genoeg om een principieel vaste kerngroep te zijn. Zij bestond toch reeds uitsluitend uit geschoolde communisten. Zij heeft geen partij naast zich nodig. Omgekeerd heeft de partij, voor zoover zij uitsluitend principieele kerngroep wil zijn, geen andere functie dan de Union: actie tot voorlichting, discussie over strijdpunten, het opstellen van richtlijnen. Enkel dus een verschil van naam.

Moet men echter de Union niet openhouden als verzamelbekken voor toekomstige massa-organisatie? Wanneer de behoefte aan een zoodanige organisatie zich voordoet, zal zij zich vormen, het doet er niet toe onder welke naam. Het is echter niet waarschijnlijk dat zij zich vormen zal door een massa-toetreden tot de A.A.U. Wanneer door de schok van groote gebeurtenissen revolutionaire spanningen en bewegingen ontstaan, die de arbeiders in groter massa's in de strijd drijven, zal dat eerder leiden tot het vormen van een nieuwe groepsingen, dan tot aansluiting bij de oudere. De bestaande groepen zijn alle belast met een zekere traditie, met geformuleerde programma's, die deze massa's nog niet begrijpen; deze massa's willen strijden, zonder nog een partij of groepsprogramma te aangaan, zonder zich aan te sluiten bij een bestaande groep. Want in deze groepen zijn traditioneele splitsingen, en tegenstellingen belichaamd; zij willen in tegendeel hun nieuwe eenheid demonstreeren. Daarom zal men in zoodanig geval meer op het vormen van nieuwe massa-organisaties moeten rekenen, dan op aansluiting bij bestaande organisaties.

De verhouding van de communistische kerngroep tot zoodanige grotere organisaties zal echter, wanneer zij zich vormen, evenmin in overstemming zijn met de verhouding der oude partij tot de vakvereniging. Want de vakvereniging was ingesteld op het verkrijgen van verbeteringen binnen het kapitalisme, de nieuwe massa-groepen op de revolutionaire strijd. Ginds het onvolkomen, niet radicaal, onprincipieel, het op beperkte doeleinden gerichte van de strijd verstarren tot een blijvende achterlijkheid; hier kan het slechts een tijdelijke overgangstoestand zijn in de revolutionaire zelfontwikkeling der massa's. In tijden van revolutionaire ontwikkeling is de onklarheid over doelstellingen, het ontbreken van een principieele communistische overtuiging, en onvermijdelijk en natuurlijk feit bij de omhoogworstelende massa's, maar zij kunnen niet het blijvende programma zijn eener vaste massa-organisatie.

Natuurlijk vindt in deze massa's de ontwikkeling niet gelijkmatig en bij alle tegelijk en op dezelfde wijze plaats. Overal zullen in de bedrijven minderheden naar voren komen, de aktiefste en strijdvaardigste personen, die door hun initiatief het geheel voortsturen. Maar wij moeten ons niet aan de illusie overgeven, dat dazit die uit de strijd zelf opkomende bredere groepen een bijzondere, met de Union verbonden of zich aan haar aansluitende tusschenorganisatie zal zijn, en nog minder, dat de Union deze van te voren kan stichten. Zij zullen uit allerlei onderde tegenwoordige organisaties komen, het is bekend dat degenen, die midden in de praktijk van de strijd naar voren komen, vaak heel andere per-

sonen zijn, dan die in de voorbereiding vooraan stonden. Wanneer de Union op hen haar invloed uitoefent, dan op dezelfde wijze als op de geheele klasse inwerkt.

Wanneer wij spreken van de noodzakelijkheid eener kerngroep, eener voorhoede, dan is dat niet gedacht in tegenstelling tot een grotere organisatie; maar als tegenstelling tot de geheele klasse. De revolutionaire strijd voor de bevrijding kan alleen gevoerd worden door de geheele klasse, naar haar natuurlijke samenhang in de bedrijven ingedeeld. Voor haar geldt, dat zij zonder klaar inzicht nog niet ver vooruitziende, door noodzaak en nood gedreven, in de strijd komt; de voorhoede probeert haar de ervaring en het door vroegere geslachten van strijders gewonnen inzicht bij te brengen. Vaak zijn de ontwakende massa's, door tegengestelde leuzen van vele zijden verward, bereid verkeerde wegen in te slaan; de kerngroep tracht haar klassegevoelen, haar revolutionaire belangstelling duidelijk naar voren te brengen, en bewust te maken. In neergang en nederlaag kan de klassebeweging teruggebben; de communistische groep moet haar beste krachten bijeenhouden.

Over de erkenning van de noodzakelijkheid eener principieele, marxistisch geschoolde kerngroep zijn we het dus eens, ze moge dan partij heeten of anders. Een verschil is er echter, daar wij, voor revolutionaire tijden niet de opvatting deelen, dat naast haar en met haar verbonden, tot haar behorend een massale, niet communistische strijdorganisatie moet staan, zoals in 1924 de A.A.U. naast de K.A.P. gedacht was en voor al omdat naar onze meening de strijdende massa, binnen welke de voorhoede optreedt, niet een op zich zelf staande organisatie zal zijn, maar de arbeidersklasse als geheel, in haar bedrijfsgroepering.

II. De partij als leidster der klasse.

"Niet de arbeidersraden, maar de bolsjewistische partij heeft de Russische revolutie gemaakt."

Er is echter nog meer dan alleen een verschil van naam. Juist in de naam steekt een stuk traditie, en als zodanig is hij de uitdrukking van bepaalde organisatievormen en bepaalde doelstelling.

Tot het wozen der partij behoort een krachtige centrale leiding, om een zoo volkomen mogelijke eenheid van handelen te garanderen. De partij vormt een gesloten organisatie, wier leden, uitgaande van dezelfde principes, in hooge mate gelijkgezind denken, en door een straffe discipline gebonden zijn aan de door de partij voorgeschreven tactiek. De tactiek der partij, die haar handelen bepaalt, wordt door middel van intensieve discussie zorgvuldig vastgesteld, in de overtuiging dat daarvan de toekomst van de arbeidersbeweging afhangt. Dat zou onnoodig zijn wanneer de partij alleen maar een propagandaverbond was; wanneer het er om gaat, de massa's inzicht te geven, zal een groote verscheidenheid van de haar voorgelegde opvattingen veel er toe leiden haar tot een eigen kritisch denken te brengen, dan het enkele scherp omlijnde partijstandpunt. Maar begrijpelijk wordt het, wanneer de partij de massa niet

alleen wil voorlichten maar ook leiden. Om de massa's goed te leiden, niet in de moeras en niet naar de Putsch, moeten alle helderste koppen der partij scherp de tactiek uitwerken die de partij volgen zal. Verder is het dan noodig, dat de massa's haar met overtuiging volgen, dat ze helder de juistheid van hun werk erkennen, en zich niet laten in de war brengen door de veelheid van tegenstrijdige opvattingen.

Voor de parlementaire partijen geldt het de massa's te winnen en te leiden in de dagelijkse kamp om parlementaire strijdpunten; de revolutionaire partij daarentegen streeft ernaar ze te winnen en te leiden in de revolutie. Voor de eersten is de burgerlijke kiesrecht democratie het orgaan dezer massa's, voor de laatsten vormen de revolutionaire arbeidersraden dit orgaan. Maar de verhouding van partij tot massa heeft in beide gevallen hetzelfde karakter behouden.

Voor dit standpunt zijn natuurlijk gewichtige argumenten te opperen. Men moet zich geen illusies maken over de proletarische massa. Wanneer die zich in de revolutie begeeft, aarzelend en onzeker, is een krachtige leiding noodig. In November 1918 kozen de massa's in Duitschland als "arbeidersraden" de sociaaldemocratische leiders, en daarmee waren ze overgeleverd aan de burgerlijke democratie. Ware er toen eens een krachtige revolutionaire partij geweest. Moet misschien een revolutionaire partij zonder in te grijpen terzijde staan, eerbiedig gehoorzamen aan de "meerderheid" der arbeidersraden, wanneer deze uit onvermogen de strijd verlaat? De partij moet ingrijpen, moet leiden, om de revolutie te redden. De geschiedenis leert ons, dat het altijd de daadkrachtige minderheden waren die voor de gezamenlijke, passieve klasseminderheden de overwinning bevochten of vasthielden. "Niet de arbeidersraden hebben, maar de Bolsjewistische partij heeft de Russische revolutie gemaakt", schreef nog onlangs de K.A.Z. als illustratie dezer stelling. Het gevolg was dan ook, dat de bolsjewistische partij de macht in handen nam; eerst werden de arbeidersraden, de sovjets, nog een paar keer bijeengeroepen om de regeringsdaden te sanktioneren, maar later steeds minder.

b. Tellen of meten?

Nu moet eerst worden opgemerkt, dat in de voorstelling van de "meerderheid" der arbeidersraden deze organen der revolutie wel al te zeer verparlementariseerd zijn. In de groote beslissende strijden in de wereldgeschiedenis ging het nooit om een eenvoudig "tellen" van stemmen; het ging daar om macht tegen macht. Niet iedere persoon was daar een gelijkwaardig nummer, maar ieder was er een verschillende kracht. In die strijd doen mee de vastberadenheid, de bekwaamheid, de energie der individuen; dan slijpen de vurigen de ontnoedigen mee, dan behalen geestdriftige minderheden de overwinning op wijfelende meerderheden; dan leggen economische machtsposities vaak veel gewicht in de schaal. Men kan dit verwerpen als ondemocratisch, maar waar dient dat toe? De maatschappelijke stormen vallen evenzeer buiten de morele beoordeeling als de natuur-

stormen. Het zou bovendien een verkeerd demokratisme zijn: in de groote geschiedkundige taak van het proletariaat hebben allen naar hun krachten te dragen, dus de sterksten ook het meeste. Wanneer daarom op beslissende kritieke momenten een geestdriftige voorhoede in de bres springt, en dringende nederlaag afwendt, het verkregen voordeel behoudt, dan spreekt het vanzelf, dat dit geen inbreuk betekend op gelijk recht voor allen.

Maar ook bij de stemmingen zelf komen de werkelijke krachtfactoren en machtsverhoudingen tot uitdrukking. Hoe vaak stemden in bewogen tijden de parlementairen niet tegen hun eigen overtuiging in, onder de dreigende druk van de "straat"? Wanneer in revolutionaire tijden arbeidersraden stemmen, zal in het totaal der stuwende krachten tot uitdrukking komen wat in de massa's en in de enkeling leeft. Ook hier dus kan elke persoonlijke kracht invloed uitoefenen.

Het is dus geen angstige bezorgdheid om de formeele democratie, wanneer wij de stelling der leiding door de partij afwijzen. Het is de erkenning dat de arbeidersklasse niet kan worden bevrijd, maar zich zelf bevrijden moet. Voor de vrijmaking van het proletariaat is het niet genoeg, dat een minderheid uit het proletariaat naar boven komt en in de plaats van de bourgeoisie de heerschappij ter hand neemt, om in het belang van het proletariaat te regeeren. Zij zou later een hinderpaal op de weg van de volkomen bevrijding zijn.

Iedere taktiek, die gegrond is op de onbekwaamheid en onrijpheid van het proletariaat van het oogenblik, is uit den boege, omdat ze voor een momenteel succes de grondslag eener blijvende klasse-macht verwaarloost. Eentaktiek die berust op de tegenstelling tusschen een tot leiding geroepen partij en de haar volgend, geleide massa, is om twee redenen te verwerpen. Ten eerste omdat op die wijze niet alle krachten in het proletariaat tot ontwikkeling komen. Wanneer anderen voor het proletariaat denken en handelen, wanneer het niet zelf tot de grootste inspanning van alle geestelijke en morele krachten kan gedwongen worden, zal het nooit tot de allernoochste zelfontplooiing komen, die het wezen, het doel en de bescherming der revolutie is.

Wanneer het proletariaat meent, een makkelijker weg te zien, dan de eenige zware weg der zelfbevrijding, probeert het die te gaan. Het steunt dan op de persoonlijke kwaliteiten der leiders, het volgt vol vertrouwen de leiding eener partij, die immers in kleine zaken dikwijls succes behaalde. Maar het zal teleurgesteld worden. En wel omdat - en dit is de tweede reden een partij, zij mag dan nog zoo groot en nog zoo voortreffelijk georganiseerd zijn, de bourgeoisie niet kan overwinnen. Dat kan allen het proletariaat zelf.

c. De klassekracht der bourgeoisie en de klassekracht der arbeiders.

De woordvoerders der partij, die zich door hun inzicht boven de onwetende en passieve massa's verheven voelen, onderschatten altijd de macht der bourgeoisie. Deze macht is geweldig, tenzoo eerste door het reusachtig bezit dezer klasse, die alles tot wāren maakt, alles beheerscht alles koopt, en die in staat is, zoodra de nood het oischt, ongelooftijke

gewelddiddelen te laten aanrukken tot verdediging van hun heerschappij. Ten tweede door haar verfijnde heerschersinstinct dat telkens aanvoelt waar ze weerstand moet bieden en waar ze moet toegeven, en hoe elke nederlaag door handige taktiek in het tegendeel kant worden omgezet. Een oude bourgeoisie als bijv. de Engelsche heeft dat voortreffelijk geleerd, en de Duitsche begint het reeds te leeren. Ten derde, door de geestelijke macht harer cultuur, die de gehele maatschappij doordringt, de gansche middelklasse aan de bourgeoisie bindt, en door honderd kanalen als een fijn vergif, zelfs de arbeidersklasse aantast en in haar ontwikkeling remt. Hoe waren voor een dertig, veertig jaar de sociaaldemocraten gewand af te geven op de onmacht der bourgeoisie om verder te regeeren, hoe critiseertaal. En wat is het slot? De bourgeoisie heeft ze allemaal aan haar lei-band loopen. Omdat zij meenden te kunnen overwinnen met partijmacht inplaats van met klasse-macht. En kunnen wij beweren dat de leiders en woordvoerders van nu grootere kwaliteiten bezitten? Enkel en hebben, evenals wij zelf, op zijn hoogst een beetje (van de arbeidersklasse) geleerd.

Daarom is het Russische voorbeeld hier niet te gebruiken. In Rusland was een zwakke bourgeoisie, en een zwak proletariaat, een overweldigende meerderheid van boeren, en een totaal ontoereikend regeeringsapparaat, dat zichzelf overleefd had. Daardoor kon de bolschewistische partij, door zorgvuldige shifting en krachtige centralisatie daartoe voorbereid, de leiding der revolutie in handen nemen en een nieuwe heerschappij instellen. Maar zelfs hier kwamen oogenblikken, zooals onmiddellijk na de Novemberrevolutie, dat de partijkopstukken radeloos stonden tegenover het leger dat aanrukte, en de arbeiders van Petrograd, rechtstreeks vanuit de kracht hunner klasse, de situatie reddden.

Maar niet minder onderschatten deze woordvoerders de kracht van het proletariaat. Is de bourgeoisie in West Europa en Amerika anders dan toen in Rusland, de arbeidersklasse is eveneens geheel verschillend. Uit de vroegere eeuwen van een kleinburgerlijk bestaan heeft zij een persoonlijke zelfstandigheid en energie als erfenis meeggebracht. Gedurende een eeuw heeft zij daarna onder de druk der bourgeoisie de school der grootindustrie, der machine doorloopen, die de sociale krachten van de samenwerking tot ontwikkeling bracht. Nog kan zij niet tegen de bourgeoisie op; de morele en geestelijke krachten die daartoe noodig zijn komen eerst in de revolutie op. Maar de voorwaarden zijn er, en de aanleg, en daarop berust het stellige vertrouwen der revolutie. Maar het West Europeesche en Amerikaansche proletariaat staan voor een taak, die oneindig groter en zwaarder is dan ooit een vroegere klasse te vervullen kreeg. Is het dan te verwonderen dat het weifelt, en zoolang mogelijk een beslissing uit de weg probeert te gaan? Het eigen ongeduld van een voorhoede mag dan geen verkeerde voorstellingen vormen omtrent de rijkheid van de verhoudingen; spot en hoon over de passiviteit der massa's zijn geen bewijzen van eigen, hooger inzicht, maar van gebrek aan inzicht.

[Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through or a separate note.]

Aan een partij zal de taak niet zoo reusachtig moeilijk toeschijnen, omdat de heerschappij van een partij, ook al is die gegrond op de arbeidersklasse, nog niet een zoo volkomen breuk met het verleden beteekent. Het is zooals voor eenige tientallen jaren de conservatieve leider Delarbruch ongeveer schreef, ten tijde van een groote verkiezingsoverwinning der sociaaldemocratie: Deze opmarsch der massa's zou verontrustend zijn, wanneer zij geen leiders hadden. Maar met leiders kan men tot een vergelijk komen, dat zijn menschen zooals wij, die koken ook met water.

Een nieuwe klasseheerschappij in de vorm eener regering van nieuwe leiders-want zooals de partij de klasse "leidt", zoo leidt een kleine groep van partijkopstukken weer de partij-is heel iets anders dan het zelfbestuur der massa's zelf.

d. De strijd tegen de partijdictatuur.
Zulk een partijheerschappij zou als eerste fase uit een revolutionaire beweging kunnen ontstaan. Dan zou zij slechts het begin zijn van de werkelijke strijd om zelfbevrijding van het proletariaat. Revolutionaire communisten zullen zich altijd tegenover haar verhouden volgens de grondslag: iedere werkelijke klassebeweging, ondanks de momenteele leiding, ondersteunen, maar binnenin de beweging steeds het zelfbeschikken der klasse voorstaan als haar voornaamste gemeenschappelijk belang. In een odern proletariaat zullen weldra sterke krachten tegen een partijleiding rebelleeren, maar zij zijn juist de constructieve elementen der toekomst. Zij zijn de waardevolste eigenschappen tegen voor de revolutie, die zooveel mogelijk moeten worden ondersteund en bevorderd.

Dus: een voorhoede, die zich als partij constitueert en zich van de klasse afscheidt om de partijmacht op te bouwen, en zoo de klasse goed te kunnen leiden, wendt haar krachten niet aan op de voor het proletariaat meest waardevolle wijze. Dat laatste geschiedt alleen wanneer de voorhoede steeds weer in de massa teruggaat, al haar kracht aan de geheele klasse ten goede laat komen, opdat de klassemacht wordt opgebouwd. De eigen organisatie, waarin gediscussieerd, gestudeerd, gepropageerd, beraadslaagd wordt, is dan de bron, waaruit iedere enkeling steeds weer-vooral in tijden van tegenstand- de morele en intellectuele krachten put, die hij bij zijn arbeid noodig heeft.

III. De partij als meeninggroep.

De partij is hier bezien ten eerste als kerngroep, ten tweede als leider der klasse. De naam heeft echter nog een derde beteekenis: als meeninggroep, als een organisatie van hen, die gelijke opvattingen hebben in maatschappelijke kwesties.

Vooral in Frankrijk van voor de oorlog werden tegenover elkander gesteld de S.D. partij als organisatie der meening, (organisation d'opinion) en de vakvereniging als organisatie der klasse. In het kleinburgerlijk Frankrijk waar de S.D. partij het burgerlijk intellect en de burgerlijke groepen bij massa vertegenwoordigd waren, sprak het vanzelf, dat men de S.D.

partij niet als een vertegenwoordigster, als een partij van het proletariaat beschouwde, maar alleen als een groep van gelijke socialistische opvattingen; de vakvereniging was de zuivere organisatie der arbeidersklasse. In Duitsland heeft deze opvatting nooit weerklank gevonden, omdat in die tijd de S.D. partij een wezenlijke vertegenwoordiging van het proletariaat was, door haar samenstelling zoowel als door haar politiek.

Nu is dat in zooverre veranderd, dat, al omvat de S.P.D. nog de grootste massa's, er naast haar andere partijen en groepen optreden, die allen moeten en beweren, dat zij de ware vertegenwoordigers van het proletariaat zijn. En deze rekenen alle op de revolutie, wanneer de arbeidersklasse maar een maal opstaan, dan zullen zij zich bij ons aansluiten. Wanneer ze dat alle aannemen, dan beteekent dat, dat geen enkele van hen van zelf krachtens oorsprong of positie, DE arbeiderspartij is. Het zijn allemaal meeninggroepen, groepen van verschillende opvatting over de ontwikkeling der maatschappij en de taak van het proletariaat. De Union is daar een van. En zij zullen alle onderling strijd moeten voeren om de ziel van de arbeiders.

Men noemt soms aan dat de arbeidersklasse wanneer zij maar eenmaal zich bevrijdt van de zelfzuogtge invloed der partijen die haar beheerschen en die naar haar dingen, gemakkelijk de weg van de klare eenheidsgezinde klassenstrijd zal vinden en vasthouden. Tot op zekere hoogte is dat juist; wanneer zij eerst haar eenheid als klasse in de strijd vindt, zonder te letten op organisatieverband, en als eenheid strijdt, is dat een geweldige stap gedaan uit de verwarring en de zwakheid in de richting van de bouwste strijd. Maar met de groote strijs zelf komen dan de werkelijke moeilijkheden. Steeds zullen zich nieuwe moeilijkheden voordoen, steeds staan de massa's voor nieuwe problemen en onzekerheden, steeds weer zullen meningsverschillen wederzijdsche strijd uitlokken.

Hoewel bij het begin eener revolutionaire beweging alle verschillen opgelost schijnen te zijn, zullen er weldra nieuwe ontstaan. Wij spraken hier niet van de burgerlijke machten, die slechts schijnbaar zijn neergeworpen, op nieuw zich verheffen en vooruitdringen. Zooals in November 1918 opeens de geheele bourgeoisie rood was, om later des te beter weer naar boven te kunnen komen, zoo zal in een losbarstende arbeidersrevolutie de S.D. natuurlijke revolutionair en radicaal zijn, om aan de spits te vinden, later de beweging te kunnen indammen. Dat beduidt niet anders dan dat het proletariaat zich eerst in de loop der revolutie langzamerhand geheel van de machten van het verleden kan bevrijden. Hier echter spraken wij over verschillen die in het proletariaat zelf liggen. Zij ontstaan alleen daardoor, dat in voortdurend nieuwe situaties nieuwe oischen gesteld worden, en de tegenstand van een machtige vijand de moeilijkste beslissingen vraagt. Zij ontstaan ook uit belangenverschillen binnen het proletariaat zelf. De modome arbeidersklasse is verdield in verschillende lagen, van de reusachtige grootindustrie tot het kleinste handwerk, van de meest geestlooze, noordrukkende machineslavernij tot de zenuwprikkelende beroepsarbeid, hier nog levend in primitieve natuurverhoudingen, zooals bij

10.

de landbouw, daar werkzaam in hoog wetenschappelijke techniek; overal zijn de levensverhoudingen en de denkwijzen verschillend, en al hebben zij allen in de grond hetzelfde proletarische hoofdbelang, in de details der onmiddellijke maatregelen zullen er vaak botsingen komen. Dan komen direct na de eerste overwinningen vraagstukken als die van de verhouding tot andere lagen, tot de boeren, tot het intellect, en vraagstukken die betrekking hebben op de voortzetting der productie en de voortzetting van de strijd.

Het spreekt vanzelf, dat in deze strijd der opvattingen de menschen van dezelfde meening zich vereenigen tot groepen of "partijen", om de strijd voor hun meening beter te kunnen voeren. Deze strijd is noodig voor de geestelijke vooruitgang, die de ontwikkeling der revolutie begeleid en steunt. Hoe deze groepen zich zullen vormen, hoe richtingen, die nu eensgezind zijn, zich dan zullen splitsen, en de tegenstanders van nu zich dan zullen aansluiten, kan nu nog niet worden vooruitgezien. Het eenige waar het op aankomt, is dat wij de toekomstige ontwikkeling van nu laten bepalen door de tegenstellingen en de eischen van nu. Het komt ons voor, dat de verschillen in de Unionsbeweging veel meer tradities van het verleden zijn, dan een begin van werkelijke toekomstige tegenstellingen, en dat dit zelfs voor nog veel verdere, nu nog gescheiden staande kringen geldt. Zoodat het ook niet noodig is, eenige verschillende partijen voor tegengestelde partij-activiteit der Unionsleden open te houden; hun behooren tot de Unions, hun instemming met de principes van de Union, is hun wezenlijk "partijstandpunt". Wanneer het dus lijkt alsof wij, uit een tijdperk van toenemende versplintering, nu geraakt zijn in een tijdperk van toenemende eenwording, sluit dat nog niets uit, dat bij een stijgende ontwikkeling nieuwe verschillen, die men richtingen of "partijen" zou kunnen noemen, in de Unionsbeweging of naast haar kunnen ontstaan.

Dus: Partijen in deze zin moeten er in de wisselende ontwikkeling der klassebeweging altijd zijn, als de uitdrukking van de geestelijke strijd binnen de beweging.

VERANTWOORDING tot 17 April 1932: E.R.M. te A. f. 1.-; H.M. te A. f. 2.-; L.H. te U f. 2.50; H.R.H. te B f. 5.-; P.v.A. te D. f. 0.60; M.M. te L. f. 1.-; A.v.E. te O. f. 0.50.

Uit de „Kampfruf“, orgaan van onderstaand artikel.

DE „GEEST VAN 1914“ ZEGEVIERDE.

18½ mill. stemmen voor Hindenburg, 11 1/3 voor Hitler, een kleine 5 mill. voor Thälmann en 2½ mill. voor Dusterberg, dat is het resultaat van de verkiezingen van 13 Maart.

Hindenburg is de held van de dag .... De soc.-dem. pers jubelt: „het ijzeren front heeft Duitschland gered!“ (Het „ijzeren front“ is de coalitie van de soc.-demokratie en de burgerlijke partijen van het centrum. - GIC).

„Duitschland“? Dat is het vaderland -- der industrievorsten en agrariërs, der bankkoningen en hun staatsbureaucratie. En H i t l e r was de kandidaat van de machtigste kapitaalgroepen van deze republiek, de kandidaat van een k a p i t a l i s t i s c h e c o a l i t i e, die het proletariaat naar alle regeer van de burgerlijke staatskunst uitbuit en ontaag houdt.

Het doel van zijn kandidatuur heeft Hindenburg zelf in de radio ondubbelzinnig uiteengezet: „Het doel kunnen wij slechts bereiken, wanneer wij ons tot een waarachtige volksgemeenschap aansluiten. Ik herinner aan de geest van 1914 ....“

Maar de „geest van 1914“ was .... oorlog der duitse kapitalistenklasse om nieuwe grondstof- en afzetgebieden, was het verbond van soc.-demokratie en imperialisten! EN DEZE GEEST VAN IMPERIALISTISCHE WAANZIN EN INFAAM SOCIAALVERRAAD HEEFT OP 13 MAART 1932 WEDEROM GETRIOMFEERD!! „Duitschland“ - het vaderland der kapitalisten - „is gered“ ....

Het is het historische misdadig werk der soc.-demokratie door een parlementaire (en vakverenigings-) „scholing“ van tientallen jaren de klassestrijdgeest van breede arbeidersmassa's zoo verpest te hebben, dat deze na 4 jaren wereldoorlog en 13 jaren kontrarevolutie opnieuw met vliegende vanden in het Hindenburgfront van het duitse na-oorlogskapitalisme zijn ingerukt!

Dat is het resultaat van de gewetenloze demagogie der soc.-dem. dat nu „H i t l e r v e r s l a g e n“ is. Maar het nazi-faschisme, ontdaan van zijn fraas, ontpopt zich meer en meer als de erigenaam van het heerschende stelsel. Hitler zelf heeft aan de vooravond van de verkiezingen tegenover de amerikaansche journalist Knickerbocker openlijk verklaard, dat hij „geenszins direkt alle noodverordeningen van Brüning teniet zou doen en evenmin het verdrag van Versailles verscheuren“. Deze eed op de prijsgave van de „nationaal-socialistische revolutie“ heeft de opperle generaal der SA-troepen ook reeds vroeger in de west-duitse industriëleclubs gedaan. Hitler en Brüning-Severing zijn slechts twee parlementaire variaties van het s y s t e m der monopoliekapitalistische diktatuur, die het nog niet eens konden worden aangaande de bezetting van het staatsapparaat.

Verrassend slecht heeft de KPD het er op 13 Maart afgebracht. Juist in belangrijke industrie-centra (Berlijn, Hamburg, Midden-Duitschland, Opper-Silezië) haft Thälmann opvallend veel stemmen verloren. Ook dat is er een bewijs voor dat parlementaire akties eenvoudig niet voor „mobilisatie voor de strijd van klasse tegen klasse“ kunnen worden uitgegeven. Dat de SPD-bonzeaktatie nog miljoenen arbeiders voor Hindenburg naar de stembus kon drijven, is ook de h i s t o r i s c h e

schuld van de KPD-leiding. Want juist de bolsjewistische idealisering der parlementaire illusiepolitiek versterkt steeds weer de ideologische basis van de soc.-demokratie en verhindert zoo de vorming van een revolutionair eenheidsfront. HET PROLETARISCHE KLASSEFRONT TEGEN DE KAPITALISTISCHE MAATSCHAPPIJ KAN SLECHTS ONTSTAAN DOOR DE DIREKTE STRIJD DER BEDRIJFSARBEIDERS EN WERKELOZEN, maar nooit door een parlementaire „klassekandidatuur“.

„Duitsland gered“ ... En de uitplundering der massa's gaat verder! De hongerondersteuning van 6 mill. werklozen moet opnieuw verminderd worden. Evenzoo zal de staatskapitalistische banksanering nieuwe offers voor het gehele proletariaat brengen.

„Hitler gealagen“ .... Neen! Want de vernietiging van het nazifascisme is geen parlementaire rekensommetje, maar een vrucht van de revolutionaire machtsstrijd tegen het kapitalistische stelsel! Dit is dus de groote les van de 13e Maart: DE GEEST VAN HET KAPITALISME MET ZIJN NAZIFASCISTISCHE EN SOC. DEM. STEUNPILAREN ZAL ZO LANG TRIUMFEREN, TOTDAT DE PROLETARISCHE MASSA'S DE STRIJD VOOR HUN KLASSE-DOEL, HET KOMMUNISME, OPENEN!

DE „GEEST VAN 1914“ IN SHANGHAI.

Over het leven in de door oorlog omringde buitenlandse nederzetting in Shanghai lezen we in het „Berliner Tageblatt“ t volgende: „Wel weinig vreemdelingen zijn door China's lot tot in de ziel gegrepen. Op allen echter drukt de zorg, wat ervan terecht zal komen. Enkel en hopen als gevolg van Japans aktie op een uitbreiding der koncessies en daarmee van het gebied waarin westerse orde heerscht. De grondwaarde zou dan stijgen en een nieuwe era der voorspoed zou in Shanghai beginnen.“

Brandbommen op Shanghai's Chineszenkwartier, dat steeds meer in een ijkenveld veranderd wordt -- en daarnaast in het vreemdelingenkwartier smeden de fransche, engelsche en amerikaansche kapitalisten reeds plannen, hoe zij de massamoord in goud zullen inzetten. Dat is ... de geest van 1914.

ZIE ZIJN OVERAL!

Volgens een mededeeling van de „Mokauer Rundschau“ van 29 Febr. 1932 zal A. N. Lunatscharski als vertegenwoordiger van de Sowjet-unie aan de Goethe-Feestelijkheden in Weimar deelnemen. In de voor de arbeiders bestemde bladen der Komintern is van deze Sowjet-hulde aan deze nielieker der heerschende klasse niets te lezen.

RUSLAND HELPT HET JAPANESE IMPERIALISME.

Hoewel de Komm. partijen moord en brand afschreuen over ondersteuning van de „anti-imperialistische volksoorlog“ van China, heeft de Sowjet-regering het blijkbaar geraden geacht die japanesche imperialisten een handje te helpen in hun mandaatgebiedse aangelegenheden door het vervoer van japanesche troepen over oost-chinesche spoorweg toe te laten. De japanesche minister van Oorlog bedankte de Sowjet-regering dan ook voor „de vriendelijke hulp, welke de troepen van de Chin. Oosterpoerweg de japanesche troepen hebben bewezen“.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontbering van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de afhangende zijn prijsgevoerd. De strijd om den verhoogd worden de rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communisatische productievrijheid aan te binden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in dezen strijd op het gebied van de leiding van productie en distributie volgens algemeen politieke, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te vormen.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 126 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

INHOUD:

„Spartakus“ verboden.
Het steunen van den loonstrijd.
Russisch Beeld, (uit: Kampfruf).

Vijfde jaargang
Juni 1932

Nó. 8
No. 1

„SPARTAKUS“ VERBODEN.

Hoe zeer de verhoudingen in Duitschland zich gaan toespitsen blijkt uit het herhaaldelijk verbod der linkse pers. Pas is het verbod van de „Kampfruf“ na drie maanden opgeheven, of nu treft het orgaan „Spartakus“ hetzelfde lot. („Spartakus“ is het orgaan van een groep van bedrijfsorganisaties, die nog niet bij de Komm. Arb. Union is aangesloten). Ook de Unionist van de Komm. Arb. Union mag nog steeds niet verschijnen.

„Spartakus“ is verboden op een artikel, waarin stond:

„Strijdt niet met verouderde middelen: Sluit u aan en maak u eenheid in de bedrijven en de stempelfabrieken. Maak u gereed voor de overwinning van de bedrijven. Verbindt u van bedrijf tot bedrijf volgens het Radensysteem, van stad tot stad, van district tot district, van land tot land. Alleen door de Radenorganisatie kunt ge uw revolutie doorvoeren en de opbouw van het communisme verzekeren.“

En verder werd „Spartakus“ verboden voor de volgende zinnen:

„Wij toonens onze klasse de enig gangbare weg uit de groeiende verarming: omverwerping van het kapitalisme door de algemeene staking, de dictatuur van het proletariaat, gegrondvest op de ten alle tijde vervangbare en aan de arbeidersklasse verantwoordelijke Raden.“